

ת"פ 73741/12/18 - מדינת ישראל נגד עופר כהן,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 73741-12-18 מדינת ישראל נ' כהן

לפני כבוד השופטת שלומית בן יצחק

המאשימה: מדינת ישראל

נגד
הנאשם: עופר כהן,

גזר דין - מותר בפרסום

רקע ותמצית השתלשלות ההליך

1. ביום 14.4.2022 הורשע הנאשם, לאחר שמיעת ראיות, בעבירת אי-נקיטת אמצעי זהירות בחיה, 338(א)(6) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: החוק; חוק העונשין).

2. עובדות המקרה פורטו בהרחבה בהכרעת הדין; האמור בה הוא חלק בלתי-נפרד מגזר הדין.

3. בתמצית ייאמר, כי בתקופה הרלבנטית, התגוררו ש.י (להלן: המתלוננת) ובן זוגה דאז, א.א (להלן: א' או בן הזוג) בשכנות לנאשם. עובר ליום 22.6.2018 החזיק הנאשם בכלבה מסוג פיטבול טרייר, גזע המוגדר כמסוכן על פי החוק להסדרת הפיקוח על כלבים, התשס"ג - 2002 (להלן, בהתאמה: הכלבה או כלבת הנאשם; חוק הפיקוח), וזאת ללא רישיון. ביום 22.6.2018, סמוך לשעה 18:50, הגיעה המתלוננת לביתה, ולאחר שפתחה את שער הברזל של המתחם, בו הוצב משטח עץ - deck - המוביל לשער ביתה, התנפלה הכלבה על המתלוננת ונשכה אותה ברגליה ורק לאחר דקות ארוכות ומאבק בה, עלה בידי המתלוננת להימלט. למתלוננת נגרמו פציעות משמעותיות בדמות חתכים רבים על פני שתי שוקיה ובכפות רגליה. היא פונתה לטיפול רפואי בבית החולים, בו שהתה עשרים ושלושה ימים, ועברה שני ניתוחים בהרדמה כללית, וטיפולים רבים, לרבות השתלת שתלי עור.

4. בהכרעת הדין נקבע כי הנאשם היה מודע, בפועל, לסכנה הנשקפת מהכלבה לציבור בכלל ולמתלוננת ולבן זוגה בפרט, גם נוכח התנהלותה התוקפנית בעבר, בריחתה והמלטת גוריה בסמוך לאירוע. קבעתי עוד כי הנאשם התרשל בכך שלא החזיק הכלבה בתנאים שיש בהם לאיין, או להפחית ממשית את הסיכון - העצום - שנשקף ממנה, לרבות השמתה במתחם מגודר, קשירתה ברצועה והשמטת זמם על לועה.

5. טיעוני הצדדים לעונש נשמעו ביום 23.5.2022.

6. **המתלוננת** שבה לאולם בית המשפט ולאחר שדחיתי התנגדות ההגנה להשמעתה, העידה לעניין נזקיה.

7. **בא-כח המאשימה** הפנתה לחומרת האירוע ולנזק הרב שנגרם למתלוננת בשל מחדלי הנאשם, על אף מודעותו לסכנה שמשקפה מכלבתו, נזק המשתקף בראיות שהוגשו לבית המשפט.

8. על רקע האמור טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות ועד לשנת מאסר בפועל, כאשר את הנאשם, שלא נטל אחריות על מעשיו ואף טען לאשמת המתלוננת, על אף העדרו של רישום פלילי, יש למקם במרכזו של המתחם. לפיכך עתרה המאשימה להשתת עונש שלא יפחת מ-7 חודשי מאסר, שיכול וירוצה בעבודות שירות, לרבות מאסר מותנה, קנס ופיצוי משמעותי למתלוננת.

9. **בא-כח הנאשם** טען כי הנאשם, כבן 53 שנים היום, הוא אדם נורמטיבי, ללא עבר פלילי, לרבות תיקים פתוחים, ששירת שירות צבאי מלא ובשנים האחרונות "לא שפר עליו מזלו", והוא סובל מבעיות רפואיות וכלכליות משמעותיות, שהובילו לכך ש"חי בדוחק עצום". עוד ציין כי מרשו פעל לסייע למתלוננת מיד לאחר האירוע, דאג לה והביע את צעריו על שהתרחש והדגיש כי מעולם לא כיוון את האשמה למתלוננת, על אף העלאת טענה במסגרת עדותו לפיה ננשכה על ידי כלבתה שלה.

10. אשר לעצם האירוע, טען, כי אין להתמקד בטיב הפציעות "הגרפיות" שנגרמו למתלוננת, שכן אין מדובר בעבירת תוצאה ורשלנות הנאשם עשויה היתה להביא לפציעות קלות יותר.

11. ב"כ הנאשם אף ביקש כי יינתן ביטוי למחדלי החקירה במסגרת שקילת עונשו של הנאשם ולעובדה כי חלק מטענות הנאשם, בנוגע לרישיון הכלבה ושאלת עיקורה, התקבלו במסגרת הכרעת הדין.

12. ההגנה עתרה לקביעת מתחם הנע בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר שירוצה בעבודות שירות, ולמיקומו של הנאשם בתחתית מתחם זה.

13. **הנאשם**, בדבריו האחרונים ציין כי הוא מצטער מאוד על הנזק שנגרם למתלוננת ועל התוצאה שקרתה.

14. הדיון נדחה ליום 20.7.2022 קבלת עמדת הממונה על עבודות השירות.

דיון והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם - שיקולים

15. על פי הוראות סעיף 40ג(א) לחוק, טרם גזירת העונש יש לקבוע, בגין כל אחד מהאירועים שבכתב האישום, מתחם עונש הולם למעשה העבירה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בערך זה, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

16. בענייננו, על אף כי התרשלות הנאשם נפרשה על פני תקופה, החל מעת שהחל להחזיק בכלבה, מספר חודשים עובר לאירוע הפציעה, נוכח סמיכות הזמן והמקום, ועל פי מבחן הקשר ההדוק שנקבע בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) מדובר באירוע אחד.

17. הערכים החברתיים שנפגעו נוגעים לצורך לוודא את שלמות הגוף, ביטחונו האישי של הפרט ויכולתו להתהלך, במרחב הציבורי והפרטי כאחד, ללא חשש. מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא משמעותית ביותר, ומצויה ברף הגבוה, נוכח סמיכות האירוע למקום מגורי המתלוננת ובעיקר - נוכח נזקיה הניכרים, גופניים ונפשיים כאחד.

18. סעיף 40ט(א) לחוק קובע כי על בית המשפט להתחשב בקביעת העונש ההולם, בנסיבות ביצוע העבירות, מקלות ומחמירות כאחד, הקשורות בביצוע העבירה "ככל שסבר שהן משפיעות... על אשמו של הנאשם".

עמוד 2

19. כמובן: אין מדובר באירוע "מתוכנן" (סעיף 40ט(א)(1) לחוק). התרשמתי שהנאשם מצר על סבלה של המתלוננת וברור, כי אם ניתן היה, היה משיב הגלגל לאחור. כפי שציינתי בהכרעת הדין, הנאשם היה מודע, פוזיטיבית, לסכנה הנשקפת מהכלבה. אין מדובר באדם שהתרשל בנקיטת אמצעי זהירות, עקב סכנה אותה היה עליו לצפות, אלא צפה בפועל סכנה כאמור (פסקה 105 להכרעת הדין). דרגת ההתרשלות באי-נקיטת אמצעים שהיה בהם כדי למנוע את הסכנה - גבוהה גם כן, ומורכבת ממספר לא מבוטל של אלמנטים, כאלה המצויים במעגל החיצוני, כגון: אספקת תנאי מחיה הולמים לכלבה ולגוריה, וכאלה, שיש באי-נקיטתם קשר הדוק לנזק שנגרם בפועל: עצם השמטה בחצר אותו נהגה המתלוננת, כמו גם א' לחצות מדי יום, אי כבילתה ברצועה ואי-הנחת זמם על לועה. כל אחד מאמצעים אלה היה בו על מנת למנוע את האסון שהתרגש על המתלוננת.

20. הנזק שנגרם למתלוננת עצום בהיקפו ועד היום היא מתמודדת עם תוצאות התקיפה האכזרית אותה חוותה; היא אינה עוד האדם שהייתה, וצלקותיה, הנפשיות והגופניות, ניכרות ומכמירות לב. במהלך האירוע הייתה שרויה המתלוננת באימה מצמיתה וכפי שציינתי בהכרעת הדין רק בשל תושייתה ואומץ ליבה הצליחה להיחלץ לאחר דקות ארוכות ממלתעות הכלבה. אכן, כפי שטען הסנגור, הנזק שנגרם כתוצאה מפגיעת חיה אינו אחד מיסודות העבירה הנדרשים להוכחה, ולשם הרשעה די בקביעה כי לא ננקטו אמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת. ואולם, התממשותו של הסיכון, ובפרט באופן קשה כל כך, כבענייננו, נשקלת בעת בחינת נסיבות ביצוע העבירה (סעיף 40ט(א)(3) לחוק). יש לשקול את הנזק שהיה עשוי להיגרם (סעיף 40ט(א)(4) וכפי שציינתי לעיל, נשיכות הכלבה פסקו רק בשל כך שהמתלוננת, כאמור באומץ רב, הצליחה, לבסוף, לקשרה ולהימלט בשארית כוחותיה. לולא היתה פועלת כך, נזקיה היו עלולים להיות חמורים אף יותר.

21. משקל מצומצם מאוד, יינתן לקביעה לפיה לא עלה בידי המאשימה להצביע כי הנאשם לא קיבל אישור הווטרינר העירוני לאי-עיקורה של הכלבה ולא-חיסונה, החל מיום 8.6.2019 ועד למועד האירוע עצמו - 22.6.2018 (ראו פסקה 159 להכרעת הדין). מדובר בתקופה קצרה יחסית בהינתן העובדה כי הכלבה הוחזקה על ידי הנאשם כחמישה חודשים עובר לאירוע מושא כתב האישום.

22. אשר למדיניות הענישה, עיון בפסיקת בית המשפט העלה כי מנעד הענישה נע בין מאסר מותנה לבין עבודות שירות, כאשר לרכיב הנזק שנגרם משמעות לא מבוטלת בגזירת הדין.

23. הצדדים הציגו פסיקה לתמיכה בטיעוניהם בהקשר טווחי הענישה. יוער, כי ככלל, מפסיקה זו עולה כי בצד העונש שנגזר על הנאשמים, חויבו בפיצוי, בסכומים שונים, לקרבן העבירה.

24. המאשימה הפנתה ל-ת"פ (שלום כ"ס) 2919/01 **מדינת ישראל נ' עוז סיני** (30.12.2002) בו נגזרו על נאשם, שניהל הגנתו, וכלביו תקפו באכזריות ילד כבן חמש שנים, עד כדי כך שנשקפה סכנה לחייו במהלך האירוע, שלושה חודשי מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות וכן עונשים נלווים.

25. כן הפנתה ל-ת"פ (שלום ת"א) 55868-07-13 **מדינת ישראל נ' טורק** (18.3.2015) בו הורשע הנאשם, בעל עבר פלילי שהוגדר "כלא פשוט", על יסוד הודאתו בכך שכלבו נשך קטין כבן ארבע שנים וגרם לו חתכים בפניו, קרקפתו ובכף ידו, שהצריכו תפירתם. נקבע מתחם ענישה הנע בין עונש צופה פני עתיד לבין מספר חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצו בעבודות שירות ובמקרי קיצון - אף במאסר מאחורי סורג ובריח. על הנאשם נגזרו שלושה חודשי מאסר, בדרך של עבודות שירות, בצד רכיבי ענישה נלווים.

26. בא-כח הנאשם הפנה למספר גזרי דין בעניין נאשמים שהורשעו בעבירה לפי סעיף 338(א)(6) לחוק:

א. ת"פ (שלום י-ם) 62615-07-18 **מדינת ישראל נ' קרוטוב** (15.11.2020): הנאשמת, נטולת רישום פלילי, הורשעה על יסוד הודאתה בכך שכלבה, מזן בוקסר, נשך ילדה, כבת ארבע שנים ומחצה, בפניה וברגליה, וגרם לנזקים משמעותיים שהצריכו טיפול רפואי, לרבות תפירת פציעותיה. נקבע מתחם ענישה שנע בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות בצד רכיבי ענישה נלווים. על הנאשמת נגזרו שני חודשי מאסר על תנאי, בצד רכיבי ענישה נלווים.

ב. ת"פ (שלום כ"ס) 26315-09-19 **מדינת ישראל נ' רוזנפלד** (11.4.2022): הנאשם, נטול רישום פלילי,

הורשע על יסוד הודאתו בכך שכלבו, כלב מעורב, נשך ילד, כבן שלוש שנים, בלחיו וגרם לפציעה שהצריכה טיפול רפואי, לרבות הטריית חתכין ותפירתם. נקבע מתחם ענישה שנע בין מאסר על תנאי לצד צו לעבודות לתועלת הציבור לבין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, בצד רכיבי ענישה נלווים. על הנאשם נגזר עונש שבין רכיבי עבודות לתועלת הציבור בהיקף של 180 שעות.

ג. ת"פ (שלום ת"א) 7828/06 **מדינת ישראל נ' שרון** (21.1.2009): הנאשם, נטול רישום פלילי, הורשע לאחר שמיעת ראיות בכך שכלבו נשך את המתלונן, יליד שנת 1937, וגרם לפציעות בעינו, בבטנו ובגפיו. על הנאשם נגזרו חמישה חודשי מאסר על תנאי, בצד רכיבי ענישה נלווים.

ד. ת"פ (שלום כ"ס) 1910/02 **מדינת ישראל נ' גבאי ואח'** (28.9.2004): הנאשמים, בני זוג, ללא עבר פלילי, הורשעו לאחר שמיעת ראיות בכך שכלבם, זאב מעורב, גרם לפציעת ילדה כבת 10 שנים ברגלה. לאחר קבלת תסקיר שירות מבחן בעניינם, ביטל בית המשפט הרשעתם והשית עליהם עונש של 100 שעות עבודות לתועלת הציבור, בצד רכיבי ענישה נלווים.

ה. ת"פ (שלום נת') 31373-03-20 **מדינת ישראל נ' שילן** (12.10.2021): הנאשם, בעל עבר פלילי נטול רלבנטיות לאירוע, הורשע לאחר שמיעת ראיות, בכך שכלבו, מזן בולטרייר, הנחשב לכלב מסוכן, נשך את המתלוננת בבית החזה ובגפיים, וגרם לה לפצעים שתפירתם נדרשה. נקבע מתחם ענישה שנע בין מאסר מותנה לבין 6 חודשי מאסר בפועל שניתן לרצות בעבודות שירות. על הנאשם נגזרו שלושה חודשי מאסר מותנה בצד רכיבי ענישה נלווים. ערעור הנאשם לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשת רשות שהגיש לבית המשפט העליון (ע"פ (מרכז) 16142-11-21 **שילן נ' מדינת ישראל** (27.2.2022); רע"פ 2509/22 **שילן נ' מדינת ישראל** (14.4.2022)).

ו. ת"פ (שלום ב"ש) 2735/05 **מדינת ישראל נ' הרוש** (6.1.2008): הנאשם, נטול עבר פלילי, הורשע לאחר שמיעת ראיות בכך שכלבו, מזן רוטוילר, הנחשב לכלב מסוכן, נשך אישה בירכה וגרם לה נזק חבלתי שדרש טיפול רפואי ומעקב. על הנאשם נגזרו שלושה חודשי מאסר מותנה, בצד רכיבי ענישה נלווים.

ז. ת"פ (שלום כ"ס) 2467/02 **מדינת ישראל נ' אודיסי** (17.8.2004): הנאשם, בעל עבר פלילי, שאף נשא בעונש מאסר, הורשע, על יסוד הודאתו, בכך שכלבו, מזן רוטוילר, הנחשב לכלב מסוכן, נשך בחזקה פעוטה כבת שנתיים ברגלה, וגרם לה חתך עמוק. על הנאשם נגזרו שבעה חודשי מאסר מותנה, בצד רכיבי ענישה נלווים.

ח. ת"פ (שלום י-ם) 6020-07 **מ.י. ענף תביעות מחוז שומרון ויהודה נ' נחמני** (9.12.2010): הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו בכך שכלבו, מזן אמסטף, הנחשב לכלב מסוכן, נשך ילד כבן 13 שנים וגרם לו נזק קל. בית המשפט דחה המלצת שירות המבחן לביטול הרשעת הנאשם וגזר עליו מאסר מותנה לתקופה של שישה חודשים, בצד רכיבי ענישה נלווים.

ט. ת"פ (שלום י-ם) 4804/05 **מדינת ישראל נ' סימנטוב** (1.1.2006): הנאשם, נטול עבר פלילי, הורשע לאחר שמיעת ראיות, בכך שכלבו, מזן רוטוויילר, הנחשב לכלב מסוכן, הפיל ארצה את המתלוננת ונשכה ברגלה, נזק שהצריך אשפוז לשם קבלת טיפול רפואי. על הנאשם נגזרו ארבעה חודשי מאסר מותנה, בצד רכיבי ענישה נלווים.

י. ת"פ (שלום טב') 5750-08-08 **מדינת ישראל נ' טל** (26.3.2009): הנאשמת, נטולת עבר פלילי, הורשעה על יסוד הודאתה בכך שכלבה, מסוג לברדור, הנחשב לכלב שאינו מסוכן, נשך פעוטה בת שנה וארבעה חודשים בפניה וגרם לה חבלות של ממש. על הנאשמת נגזרו חמישה חודשי מאסר מותנה בצד רכיבי ענישה נלווים.

יא. ת"פ (ראשל"צ) 51414-02-11 **מדינת ישראל נ' סוקצוב מסלנס ואח'** (4.10.2011): הנאשמת הורשעה על פי הודאתה, במסגרת הסדר טיעון, ונגזרו עליה חמישה חודשי מאסר מותנה, בצד רכיבי ענישה נלווים.

מתחם העונש ההולם שיש לקבוע בענייננו

27. כאשר מדובר באדם שהחזיק כלב המוגדר כמסוכן, היה מודע לסכנה הנשקפת מכלבו, ולא נקט אמצעי זהירות שיש בהם למנוע סכנה זו, וכאשר היקף הנזק שנגרם נרחב והשלכותיו ממושכות, בעת קביעת מתחם העונש ההולם, לא ניתן להסתפק בקביעת רף תחתון של מאסר מותנה בלבד.

28. בשים לב לערכים המוגנים שנפגעו, ומידת הפגיעה בהם, לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה כפי שתוארו לעיל ולמדיניות הענישה הנוהגת, מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם נע בין עונש לתועלת הציבור, לתקופה משמעותית לבין מאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים, בצד מאסר מותנה, קנס, ופיצוי קרוב העבירה.

גזירת עונשו הנאשם בתוך המתחם

29. בגזירת עונשו של נאשם, רשאי בית המשפט להתחשב בהתקיימות נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

30. הנאשם יליד פברואר 1969, כבן 53 שנים, אינו נשוי או אב לילדים.

31. העדר נטילת האחריות (סעיף 40א(4) לחוק): הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו, וכאמור בהכרעת הדין אף הציע נרטיב עלילתי המטיל אשם על המתלוננת, ולפיו נשכה על ידי כלבתה היא, בחצריה. הנאשם לא הציע לפצות את המתלוננת ולא פעל להטבת נזקה או לתיקון תוצאות העבירה. הוא אף הבריח כלבתו הרחק מידי הרשויות, בניגוד לדין. כפי שצינתי בהכרעת הדין, גם על יסוד דברי הנאשם עצמו, התרשמתי כי הוא אוחז בעמדות שאינן שגרתיות בנוגע לאופן בו יש לנהוג בבעלי חיים, סבור כי אין מקום לעקרו או לסרסם ובעל גישה מקלה, שאינה הולמת נסיון החיים והשכל הישר, ואף עומדת בסתירה להוראות החוק, ולפיה לא נשקפת סכנה מכלבים, אף לא מזן פיטבול (ראו פסקה 106 להכרעת הדין).

32. לגישה מוקשה זו, שאף עומדת ברקע ההתרחשות הטרגית מושא כתב האישום, משקל לחובת הנאשם; היא מצטרפת לאי-הקפדתו על הוראות הדין הרלבנטיות שציבור מחזיקי הכלבים מחויב לעמוד בהן, לרבות השמת שילוט מתאים, עיקור הכלבים, וחיסונם והעברתם מזה לאחר, בכפוף לרישום מתאים (פסקאות 151-159 להכרעת הדין).

33. בטיעוניה לעונש, ציינה ההגנה כי הנאשם סייע למתלוננת לאחר האירוע ואף הזעיק את כוחות הביטחון וההצלה. גם המתלוננת ציינה כי הנאשם הגיע למקום, אך היא אינה זוכרת האם תחילה עלה אליה או קודם נדרש לכלבה. במהלך חקירתה אף נתבקשה על ידי הסנגור לאשר כי אדם אחר, דני שמו, הוא שהגיע ראשון למקום; זהו השם המופיע בדוח הפעולה ת/3 כמודיע על האירוע. המתלוננת ציינה כי הנאשם שאלה, פעמיים, מדוע היא צריכה להתקשר ל-א' (עמ' 31 לפרוטוקול הדיון). בנסיבות אלו אין מקום ליתן משקל משמעותי לנוכחות הנאשם בצד המתלוננת עד חילוצה.

34. השלכת העונש על הנאשם: הנאשם אינו אדם צעיר ומצבו הכלכלי והבריאותי אינו בטוב. במהלך הטיעונים לעונש הוגשו מסמכים רפואיים המלמדים כי מצבו של הנאשם אינו שפיר, הוא מאובחן כלוקה במחלות רבות, לרבות אסטמה, קוליטיס ובעיות לב, וכתוצאה מפציעתו בתאונת דרכים סבל מכאבי גב ואף נזקק לקיבוע שבר ברגלו. על מנת להיטיב כאביו הנאשם נעזר ברשיון לשימוש בקנביס רפואי. הנאשם אף היה נתון בתקופות אשפוז ממושכות. מחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות עולה כי הנאשם כשיר לבצען, אך במגבלות.

הסנגור הציג אף פלט מטעם רשות האכיפה והגבייה ולפיו לנאשם חובות כספיים משמעותיים בהוצאה לפועל, בסך של כרבע מיליון שקלים.

קיים אפוא בסיס לקביעה כי עונש שיוטל על הנאשם יפגע בו בשל נסיבותיו הרפואיות ומצבו הכלכלי (סעיף 40א(1) לחוק).

35. הנאשם נעדר רישום פלילי (סעיף 40א(11) לחוק). הוא אף שירת שירות צבאי מלא.

36. אשר לחלוף הזמן (סעיף 40א(10) לחוק): כתב האישום הוגש בחודש דצמבר 2018, כחצי שנה לאחר ביצוע העבירה המיוחסת לו. הנאשם, בתחילת הדרך, לא התייב לחלק מהדיונים שנקבעו בעניינו, ובמקרה אחד אף הוצא כנגדו צו הבאה. ביום 22.12.2020 הודה הנאשם בכתב האישום, במסגרת הסדר טיעון והדין נדחה ל-3 חודשים לשם קבלת חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות. לאחר שנתבקשה, ונתקבלה, חזרתו מהודאתו, התנהל התיק לפני, כאשר אחד הדיונים נדחה בשל מחדלי המאשימה (ראו החלטתי מיום 11.7.2020). גזר הדין ניתן לאחר פרק זמן לא מבוטל מאז ביצוע העבירה, למעלה מארבע שנים, ויש להתחשב בכך בעת גזירת העונש.

37. בהכרעת הדין, בחלק הנושא כותרת זו, התייחסתי לטענות ההגנה בדבר קיומם של מחדלי חקירה. קבעתי כי אין מדובר בטענות המשליכות על סוגיית אשמו של הנאשם ואיני מוצאת כי הן רלבנטיות אף לעונשו. אכן: "במקרים מסוימים, בהם נפגעו עקרונות הצדק וההגנות המשפטיות, כך שחלה מעין הגנה "מן הצדק", עשויים מחדלי חקירה להוות עילה להקלה בעונש" (ע"פ 5604/11 **נאסר נ' מדינת ישראל**, פסקה 7 (5.10.2011)). אלא שעניינו אינו מתאים לאימוץ קביעה כאמור. טענות הנאשם בהקשר זה נשקלו, ונדחו לגופן. גם אם ניתן היה לבצע, במהלך החקירה, מספר פעולות, כגון נסיון לאיתור הפטיש בו הלמה המתלוננת בכלבה או אי-בדיקת הרצועה, בהינתן התנהלות הנאשם עצמו ואי-קיום נזק ממשי להגנתו, אין מדובר בפגיעה שיש בה על מנת להוביל להקלה בעונשו, על פי המבחנים הרלבנטיים שלעיל.

38. על משקל הנתונים שפורטו, תוך מתן משקל ממשי לנסיבותיו האישיות והרפואיות של הנאשם, לעובדה כי זו לו הרשעתו הראשונה ולחלוף הזמן, יש למקם הנאשם בחלקו האמצעי של מתחם העונש ההולם.

39. טענת הנאשם כי יש להשית על הנאשם מאסר מותנה אינה מתיישבת עם מתחם הענישה שנקבע, עם מיקום הנאשם במרכז, ואינה ממלאה אחרי עקרון הענישה המנחה שנקבע בסעיף 40 לחוק בדבר היחס ההולם שבין חומרת העבירה ומידת האשם לבין סוג העונש ומידתו.

40. בצד ההוראה המנחה בנוגע לעקרון ההלימה, העבירה בה הורשע הנאשם, שמטרתה הסדרת התנהלות ציבור מחזיקי הכלבים, ודאי כלבים המוגדרים מלכתחילה כמסוכנים, מצריכה שימת דגש גם על שיקולי הרתעה והכוונה. שיקולים אלה רלבנטיים לכלל הציבור (ראו ת"פ (שלום טב') 5750-08-08 **מדינת ישראל נ' טל** (23.6.2009)); ת"פ (שלום ים) 43253-03-17 **מדינת ישראל נ' המבורגר** (13.11.2019)) ובפרט לנאשם, נוכח עמדותיו, אליהן נדרשתי הן בהכרעת הדין ואף במסגרת זו, בנוגע לאופן בו יש להחזיק כלבים ולנהוג בהם, להתנהלותו בעבר ולא-הקפדתו על הוראות הדין הרלבנטיות.

41. בנוסף לתקופת מאסר, שירוצה בדרך של עבודות שירות, יש להשית על הנאשם ענישה נלווית, בדמות מאסר מותנה מרתיע, צופה פני עתיד, וקנס, רכיב ענישה שיש בו על מנת להכווין התנהגות עתידית. בא-כח הנאשם טען למצבו הכלכלי הקשה של הנאשם, ואף הציג ממסמכים המלמדים על הקף חובותיו. יש להתחשב במצב דברים זה, גם נוכח הוראות סעיף 40 לחוק, ובמקביל, אף לקבוע התחייבות כספית, צופה פני עתיד.

42. יש מקום אף להטלת פיצוי כספי משמעותי שישולם למתלוננת.

43. סעיף 77 (א) לחוק קובע כי: "הורשע אדם, רשאי בית המשפט לחייבו, בשל כל אחת מן העבירות שהורשע בהן, לשלם לאדם שניזוק על ידי העבירה סכום שלא יעלה על 258,000 שקלים חדשים לפיצוי הנזק או הסבל שנגרם לו". הוראת חוק זו נועדה לסייע לקורבנות העבירה לקבל "סעד ראשוני", ובכל מקרה לתת ביטוי לנזקים הממשיים שנגרמו. הערכת גובה הפיצוי תעשה על דרך האומדנה, וקרבת העבירה אינו נדרש להוכיח בצורה מדויקת, ועל יסוד ראיות, את נזקיו. הפיצוי מותיר בידי הנפגע אפשרות להליך אזרחי נגד אותו יוכל לנהל תוך יתרון דינוי וראייתי על פי המנגנונים ודיני הראיות שנקבעו בעניין (דנ"פ 5625/16 **אסרף נ' טווק** (13.9.2017)).

44. לנאשם חובות רבים בהיקפים משמעותיים. אני ערה לכך וכאמור, לעניין זה יינתן משקל בגובה הקנס. עם זאת, הקושי הצפוי עבורו בתשלום הפיצוי אינו שיקול רלבנטי לעצם הטלתו, אף לא לגובהו: "מחמת אופיו ותכליתו

האזרחיים של הפיצוי, ובדומה לעניינים אחרים שבמשפט האזרחי, מוקד ההסתכלות איננו ביכולתו של הפוגע-העברייני. המוקד הוא בעניינו של נפגע העבירה, בהכרה בפגיעה בו, ובהטבתה" (ע"פ 8449/17 פלוגי נ' מדינת ישראל, פסקה 51 (16.6.2019)).

45. עיון בפסיקה, לרבות זו שהוצגה על ידי הצדדים, מעלה קיומה של משרעת רחבה מאוד בנוגע לגובה הפיצוי, בין מאות שקלים, למספר אלפים, וככל שהנזק שנגרם לקרבן העבירה חמור וניכר, אף פיצוי בהיקפים משמעותיים יותר.

46. כך, בעניין מורין (ע"פ 73073-01-18 (י-ם) מורין נ' מדינת ישראל (15.10.2018)) דחה בית המשפט המחוזי ערעור המערערת, שהורשעה, על יסוד הודאתה, בכך ששני כלביה מסוג פיטבול גרמו לפציעות המתלוננת לרבות חתכים וסימני נשיכות, שנדרשו לתפרים. בהתייחסו לרכיב הפיצוי בסך 18,000 ₪ שנקבע בערכאה הדיונית ציין בית המשפט: "לא מצאתי עילה להתערבות גם בגובה הפיצוי שנפסק למתלוננת בגזר דינו של בית משפט קמא. בית משפט קמא ציין בגזר הדין את מכלול פגיעותיה של המתלוננת, כפי שפורטו בהצהרת נפגע עבירה שהוגשה לבית המשפט וגובו במסמכים רפואיים ובתצלומי הפגיעה, בהן פגיעה אסתטית ועצבית, וכן פגיעה נפשית, המהווים מקור לכאב וסבל למתלוננת עד היום. לא מצאנו כי נפלה טעות בסכום". ראו גם עניין בן סימון (ע"פ 59342-08-16 (חי') בן סימון נ' מדינת ישראל (6.10.2016)) במסגרתו נדחה ערעור אדם שחויב בפיצוי בסך 25,000 ₪ לקטינה כבת 12 שנים. זאת, בשל נשיכות כלבו, שאינו מוגדר ככלב מסוכן, שהובילו לאשפוז למשך שבעה ימים, וזאת בסך 25,000 ₪. בעניין סוקצוב מסלנס שלעיל נקבע פיצוי בסך 20,000 ₪.

47. נזקיה של המתלוננת חמורים ומתמשכים, גם כיום; ועיון בתיעוד תמונות רגליה בסמוך לאירוע מזעזע את נימי הנפש. המתלוננת חוותה אירוע מבעית ומצמרר, בו הייתה נתונה בסכנת חיים ועמדה בכאבי תופת, ואף לאחריו נאלצה לעבור טיפולים רפואיים ממושכים, שלא היה בהם על מנת להשיב מצבה לקדמותו.

48. המתלוננת העידה לפני, פעמיים, על התמודדותה ועל הקשיים שהיא חווה כתוצאה מתקיפתה האכזרית של הכלבה, לרבות פציעה החיצונית, שלא נעלמו, כפי שניתן לראות ב-11, והפנימיים, הדורשים טיפול מקצועי. אציין עוד, כי המתלוננת אוהבת כלבים, עדיין, ואף עסקה באילופם, אך האירוע גרם לה לחשוש מהם, וניכר כי עניין זה מסב לה צער.

49. חייה של המתלוננת, אשה צעירה, פורחת, על סף הצלחה מקצועית ופרסום, סטו ממסלולם ביום 22.6.2018. גם לאחר שנים, השלכות אותו יום עדיין מלוות אותה. לכך יש ליתן ביטוי מתאים, מתוך תקווה כי הפיצוי שייקבע, וישולם, יסייע לה בהתמודדותה עם נזקי האירוע.

סוף דבר

50. הנאשם יישא בעונשים הבאים:

א. **מאסר בפועל לתקופה של ארבעה חודשים, שירוצה בדרך של עבודות שירות**, בהתאם לחוות-דעת הממונה על עבודות השירות, בבית החולים איכילוב ברחוב ויצמן 6 בתל-אביב. הנאשם יתייצב בשלוחת מרכז (יחידת ברקאי ברמלה) ביום 24.10.2022 עד השעה 08:00. מובהר, כי הפרת הוראות הממונה ואי עמידה בכללים הנוגעים לריצוי עבודות השירות עשויים להביא להפקעת העבודות ולהמרתן בעונש מאסר של ממש.

ב. **חמישה חודשי מאסר על תנאי**, למשך שלוש שנים, שלא יעבור על העבירה בה הורשע.

ג. **התחייבות** בסך 5,000 ₪ להימנע במשך שנתיים מהיום מביצוע העבירה בה הורשע. לא יצהיר הנאשם על ההתחייבות - יאסר לחמישה ימים.

ד. **קנס** בסך 700 ₪ או שלושה ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.11.2022.

ה. **פיצוי** למתלוננת בסך 25,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.11.2022. המאשימה תוודא כי פרטי המתלוננת מצויים במזכירות בית המשפט.

ניתן לשלם את הפיצוי והקנס כעבור שלושה ימים מיום גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות: בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il; מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000; במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב תוך 45 יום מהיום.

גזר הדין מותר בפרסום, למעט סעיף 6 בו, וזאת לשם מניעת פגיעה בפרטיות המתלוננת.

המזכירות תשלח עותק גזר הדין לממונה על עבודות השירות.

ניתן היום, כ"א תמוז תשפ"ב, 20 יולי 2022, בנוכחות הצדדים.